

Κηρύγματα μηνός Ιουλίου 2009
Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Ἐφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 5 Ἰουλίου 2009

Ἀκούσαμε, ἀγαπητοί μου, τὸ πρωὶ στὸν Ὅρθρο καὶ ἐν συνέχεια, πρὶν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτή, τὸ ἀναστάσιμο Ἀπολυτίκιο: «Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια ὅτι... ὁ Κύριος ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον... καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος». Μᾶς συνιστᾷ ὁ ἱερός ὑμνωδὸς νὰ εὐφρανθοῦμε, νὰ εὐχαριστηθοῦμε, νὰ νοιώσουμε ἔντονη χαρὰ καὶ μαζὶ μὲ τὸν οὐράνιο κόσμον ὑπερβολικὰ νὰ αισθανθοῦμε ἀγαλλίαση, γιὰτὶ ὁ Κύριός μας δημιούργησε μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν Του καινούργια κτίση, ἀφοῦ μὲ τὸ δικό του θάνατον κατήργησε τὸν θάνατον, ἀναδείχθηκε πρῶτος ἀπὸ τοὺς νεκρούς, μᾶς γλύτωσε ἀπὸ τὸ σφιχταγκάλισμα τοῦ Ἄδου καὶ τῆς κολάσεως καὶ χορήγησε, προσέφερε σὲ ὅλο τὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεός Του.

Ἀδελφοί, ὅλες οἱ Κυριακὲς τοῦ ἔτους εἶναι ἀφιερωμένες στὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μας. Γι' αὐτὴν ὀμιλεῖ τὸ Ἀπολυτίκιο, γι' αὐτὴν τὸ δοξαστικὸ τῶν Αἰνῶν, τὴν Ἀνάστασιν περιγράφουν οἱ Εὐαγγελικὲς περικοπὲς ποὺ διαβάζονται στὸν Ὅρθρο καὶ λέγονται «ἑωθινὰ Εὐαγγέλια». Τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μας ὑμνολογοῦμε μὲ τοὺς Αἶνους καὶ τὰ Ἐξαποστειλάρια, καὶ τὸ μήνυμα ποὺ εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρο καὶ αἰώνιο «ὅτι Χριστὸς ἐγήγερται μὴ τις διαπιστεῖτω» κάθε Κυριακὴ ἐπιβεβαιώνεται. Ἔτσι μὲ τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια δημιουργεῖται μία ἐλπιδοφόρα ἀτμόσφαιρα γιὰ τὴ ζωὴ τῆς αἰωνιότητος, ἀποκτᾷ περιεχόμενο καὶ νόη-

μα ή παροῦσα ζωή, δίνεται θετική απάντηση στην έναγώνια αναζήτηση για την πέραν τοῦ τάφου ζωή.

Ἀδελφοί μου, ὑμνοῦμε καὶ δοξολογοῦμε τὴν Ἀνάσταση, γιατί αὐτὴ θερμαίνει τίς καρδιές μας καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν πίστη μας. Ὑμνοῦμε καὶ δοξολογοῦμε τὸν Ἀναστάντα, γιατί κατήργησε «τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστιν τὸν διάβολον» (Εβρ. 2-15). Δοξολογοῦμε χωρὶς σταματημὸ τὸν νικητὴ τοῦ θανάτου, γιατί τσάκισε καὶ καταπάτησε τὸν Ἄδην, ποὺ εἶχε τὸ προνόμιο κυριαρχίας στὶς ψυχές μας. «Ὁ Ἄδης ἐπικράνη», γιατί «κατηργήθη καὶ ἐνεπαίχθη καὶ ἐνεκρώθη καὶ ἐδεσμεύθη» τοῦ Ἰησοῦ ἀναστηθέντος. Ὁ θεμέλιος λίθος τῆς πίστεώς μας, τὸ κέντρο τῆς λατρείας μας εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, γιατί «πάλιν καὶ πολλάκις» «παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα... ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» (Πράξ. 1-13) καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας τόσους αἰῶνες.

Ὅλοι θέλουμε νὰ βρεθοῦμε μπροστὰ στὸν κενὸ τάφο τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ πολὺ ἐκφραστικὰ ὁ ὑμνωδὸς τὸ ἐκφράζει στὸ ἀναστάσιμο Ἐξαποστειλᾶριο. Ἔρχεται στὸ νοῦ μας ἡ εἰκόνα τῶν λαμπροφορεμένων ἀγγέλων, τῶν φοβισμένων Μυροφόρων καὶ θαυμάζουμε. Θέλουμε καὶ ἐμεῖς νὰ ψηλαφίσουμε τὴν Ἀνάσταση, νὰ ἀντικρύσουμε τὸν Ἀναστάντα. Μὲ ποιὸ ὅμως τρόπο ἡ πορεία μας αὐτὴ θὰ ἐπιτύχει; «Ταῖς ἀρεταῖς ἀστράφαντες». Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γευθοῦμε τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, νὰ νοιώσουμε τὴ λαμπρότητα αὐτῆς, ἂν δὲν ἐξοπλισθοῦμε μὲ ἀρετές, μὲ ἀγνότητα καὶ καθαρότητα προθέσεων, μὲ καθαρὴ ψυχὴ, μὲ πίστη δυνατὴ, ὠπλισμένοι μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν φωτισμὸ τῆς καλωσύνης. Τότε σίγουρα θὰ δοῦμε τὸ κενὸ μνημεῖο «καὶ τὸ πραχθὲν θαυμάσαντες μείνωμεν Χριστὸν βλέψαι». Ἀμήν.

Κυριακή 12 Ἰουλίου 2009

Σήμερα, ἀδελφοί, ὅπως καὶ κάθε Κυριακή, ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἐκκλησιαστική μας σύναξη εἶναι ἐνθουσιαστική, γιὰτὶ καὶ σήμερα ἀκούστηκε «τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα»... «ὅτι ἐσκύλευται ὁ θάνατος», «Ἠγέρθη Χριστὸς» καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ χαρὰ μας κορυφώνονται στὴν πληροφορία ποὺ μὲ καύχησι «αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριαι» μᾶς δίνουν, ὅτι ἀνέστη «δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος». Ὅταν οἱ μαθήτριες τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πληροφορήθηκαν ἀπὸ τὸν ἄγγελο τὸ χαρούμενο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεώς Του, ἀπεκήρυξαν τὴν προγονικὴ ἀπόφασι, δηλαδὴ τὴν ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ἀνήγγειλαν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ χαρὰ στοὺς Ἀποστόλους αὐτὸ ποὺ πληροφορήθηκαν ἀπὸ τὸν ἄγγελο· ὅτι ἔχει νικηθῆ πιά ὁ θάνατος, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς χαρίζοντας ἔτσι σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμον τὸ πλούσιον καὶ ἀπέραντον ἔλεός Του.

Ἀγαπητοί μου, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δική μας καύχησι, εἶναι ἡ δύναμή μας, εἶναι τὸ κέντρο τῆς Κυριακάτικης Λειτουργίας, εἶναι ἡ προσδοκία τοῦ οὐρανοῦ. Μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴν προσευχή μας στὴν Λειτουργία τῆς Κυριακῆς διατρανώνουμε καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι ἀνήκουμε στὸν κύκλον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου μας καὶ πιστεύουμε ὅτι ἡ Ἀνάστασίς Του εἶναι ἀνάστασις καὶ τῆς δικῆς μας ψυχῆς καὶ τώρα καὶ πάντα. Τώρα μὲν, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ διαβαίνουμε τὸ δύσκολον δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος· πάντοτε δὲ γιὰ νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ βρεθοῦμε μαζί Του στὴν αἰωνιότητα, στὴν Ἀναστάσιμην λειτουργικὴν βασιλείαν Του.

Ἀλλὰ καὶ στὸ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς ἡμέρας ὁ Ἀναστημένος Χριστὸς ὡς «ζῶν καὶ ὁδὸς» γνωρίζεται, καὶ μὲ αὐτὲς τὶς θεϊκὰς ιδιότητες συνοδεύει τοὺς ἀποστόλους Λουκᾶ καὶ Κλεόπα στὴν πορεία τους πρὸς τὴν κωμόπολιν Ἐμμαούς. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἀποκαλύφθηκε σὲ αὐτοὺς τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔκοβεν σὲ κομμάτια

καὶ τοὺς μοίραζε τὸν ἄρτο. Καὶ θυμήθηκαν οἱ Ἀπόστολοι ὅτι εἶχε πεῖ «ἐγὼ εἶμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς». Λίγο πρὶν, οἱ ψυχὲς καὶ οἱ καρδιὲς τοὺς εἶχαν κυριευθῆ ἀπὸ θεῖο ζῆλο, ἀπὸ ἀφοσίωση πρὸς Αὐτόν, ὅταν στὴ διαδρομὴ τοὺς ἐξηγοῦσε μὲ τὶς Ἁγίες Γραφὲς ὅσα ὑπέστη μαρτύρια καὶ τὴν σταυρικὴ θυσία Του καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν. Ὅμως μπορεῖ νὰ μὴν Τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως οἱ δύο μαθητὲς τὸν Χριστό, ἢ καρδιά τοὺς ὁμως φλεγόταν ἀπὸ θεῖο ζῆλο καὶ ἀφοσίωση γιὰ τὸν Κύριο καὶ Δάσκαλό τοὺς. Καὶ ἔτσι ἀξιώθηκαν νὰ μείνουν ἐκπληκτοὶ, ἐκστατικοί, ὅταν Τὸν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς.

Ἀδελφοί, κάποτε ζητᾶμε νὰ ἐρμηνεύσουμε ἢ νὰ καταλάβουμε περισσότερα πράγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἢ νὰ νοιώσουμε λογικὰ τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας Του. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ λογικὰ σχήματα καὶ μαθηματικὲς ἀντιλήψεις. Χρειάζεται θερμὸς ζῆλος, ἀποστολικὸ φρόνημα, θεῖος φόβος. Χρειάζεται νὰ δώσουμε τὴν καρδιά μας στὸν Χριστό καὶ ἡ ζωὴ μας νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν χάρι Του. Χρειάζεται πίστη, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῆ καὶ σὲ μᾶς ὁ Χριστός, νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ Πάθος Του, νὰ μᾶς ἐρμηνεύσῃ τὴν ἀγάπη, πὺ εἶναι ὁ Σταυρὸς Του, καὶ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν Ἀνάστασή Του. Μὲ πίστη μόνο θὰ ἀξιωθοῦμε νὰ τὸν δοῦμε νὰ τεμαχίσῃ τὸν ἄρτο καὶ νὰ προσφέρῃ καὶ σὲ μᾶς τὴν μερίδα μας. Μακάρι.

Κυριακή 19 Ιουλίου 2009

Τιμή και δόξα, καύχηση και ἐλπίδα εἶναι, ἀδελφοί μου, γιὰ τὸν χριστιανό, γιὰ τὸν πιστό, ὁ Ἀναστάς Κύριος. Ἡ Ἀνάστασί Του ἀποτελεῖ νίκη τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας, τῆς ἀλήθειας κατὰ τοῦ ψεύδους. Στὸ πρόσωπό Του ἦλθε στὸν κόσμον ἡ τέλεια δικαιοσύνη καὶ ἡ πλήρης ἀλήθεια. Ὁ κόσμος ὅμως τῆς ἀμαρτίας δὲν μπόρεσε νὰ Τὸν δεχθῆ καὶ Τὸν παρέδωσε στὸν Σταυρό. Ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἡ Ἀλήθεια σταυρώθηκε. Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια θριαμβεύει, ὅταν ὁ τάφος ἀνοίγεται καὶ ὁ Ἀναστημένος Κύριος γίνεται ὁ νικητής.

Ἐμπρὸς λοιπόν· «Τὸν συνάναρχον λόγον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι. Τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν». Ἐμεῖς οἱ πιστοί, πού σήμερα συνθέτουμε τὴν λειτουργικὴ καὶ λατρευτικὴ σύναξη, τὴν σύναξη τῆς Κυριακῆς, ἃς προσκυνήσουμε εὐλαβικὰ καὶ ἃς ἀνυμνήσουμε προσευχητικὰ τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, Ἐκεῖνον πού ὑπάρχει προαιωνίως χωρὶς ποτὲ νὰ λάβῃ ἀρχή, πού εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, αὐτὸν πού γεννήθηκε τέλειος ἄνθρωπος. Ἐκεῖνον πού ἔλαβε σάρκα ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία γιὰ τὴν σωτηρία μας. Ἄς «ἀνυμνήσωμεν καὶ προσκυνήσωμεν» Ἐκεῖνον πού «ἠυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ καὶ θάνατον ὑπομεῖναι». Ἀξίζει τιμῆς καὶ προσκυνημάτων Ἐκεῖνος πού καταδέχθηκε, ἀπὸ μεγάλη ταπείνωση καὶ ἀγάπη γιὰ μᾶς, νὰ καρφωθῆ πάνω στὸ Σταυρὸ καὶ νὰ ὑπομεῖν τὸν θάνατο καὶ ὄχι μόνο, ἀλλὰ νὰ ἀναστήσῃ μὲ τὴν δική Του ἔνδοξη καὶ τριήμερη Ἀνάστασι καὶ ὅσους εἶχαν πεθάνει. Τί ὑπέροχος στ' ἀλήθεια καὶ ὁ σήμερινος ἀναστάσιμος ὕμνος! Μὲ τρόπο ἀριστοτεχνικὸ μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας, τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ συγχρόνως προβάλλει τὴν μεγάλη Μητέρα ὄλων μας, τὴν Παναγία μας, τὸ «σκεῦος ἐκλογῆς» τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου, ὁ Ἰησοῦς εἶναι τέλειος ἄνθρωπος καὶ Θεὸς τέλειος. Καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς τέλειας ἀνθρωπίνης φύσεώς Του ὁ ἱερὸς ὕμνωδός μας τὴν προβάλ-

λει στο σημερινό Έξαποστειλάριο και ψάλλει· «Δεικνύων ὅτι ἄνθρωπος Σῶτερ εἶ κατ'οὐσίαν βρώσεως συμμετέσχες». «Κύριε», λέει, «ἀποδεικνύοντας ὅτι εἶσαι στην οὐσία τέλειος ἄνθρωπος, (ἀφοῦ ἀναστήθηκες), ἔλαβες μέρος στο φαγητό που Σοῦ πρόσφεραν οἱ μαθητές Σου». Μὲ τὴν Ἀνάστασή Του βεβαιώνει τὴν θεία φύση Του, τὴν θεότητα Του. Μὲ τὴν συμμετοχή Του στο φαγητό διαβεβαιώνει γιὰ τὴν ἀνθρώπινη φύση Του. Ὦντας λοιπὸν Θεάνθρωπος, στο «μέσον στὰς ἐδίδασκε μετάνοιαν κηρύσσων». Ἔδωσε δηλαδὴ ἐντολὴ στοὺς Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους Του νὰ κηρύττουν στὸν κόσμον τὴν μετάνοια. «Εὐθὺς δὲ ἀνελήφθη πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα, ἐπαγγέλων πέμπειν τὸν Παράκλητον», καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ἐνισχύσει καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς Μαθητὲς νὰ ὑμνοῦν, νὰ δοξάζουν καὶ νὰ ὁμιλοῦν γιὰ τὸν μόνον ὑπέρθεον καὶ Θεάνθρωπον, τὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦ.

Ἀδελφοί, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς νέας ζωῆς. «Ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ ἐστίν. Ὁ ἔχων τὸν Υἱὸν ἔχει τὴν ζωὴν (Α΄ Ἰωάν. 5-11). Δὲν μᾶς ἀρκεῖ μόνο ἡ πρόσκαιρη ζωὴ. Ἐπιθυμοῦμε καὶ ἐπιδιώκουμε νὰ ζήσουμε αἰώνια, εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι. Γι' αὐτὸ ἐν μετανοίᾳ ἄς εἴμαστε ἐνωμένοι μὲ τὸν Ἰησοῦν. Ἐκεῖνον ποὺ διεκήρυξε ὅτι «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. 11, 25). Ἀμήν.

Κυριακή 26 Ιουλίου 2009

Ἀδελφοί μου, στρατιῆς ἀγγέλων ὑπηρετοῦν τὸν Νικητὴ τοῦ θανάτου καὶ Παντοκράτορα Κύριο. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐκφράζει ὁ ἱερὸς ὑμνωδός, καὶ στὸ σημερινὸ ἀναστάσιμο Ἀπολυτίκιο ψάλλεται· «ἀγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμα Σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν». Τὴν στιγμή, τὴν ὥρα τῆς θριαμβευτικῆς Ἀναστάσεώς Σου, Κύριε, ἀγγελικὲς δυνάμεις ἐμφανίσθηκαν πάνω στὸ μνήμα Σου. Οἱ δὲ στρατιῶτες τῆς κουστωδίας ποὺ φύλαγαν τὸ μνήμα Σου ἔπεσαν κάτω σὰν νεκροί. Ἦταν ἡ δύναμή Σου ὑπεράνω τῶν δυνάμεών τους καὶ ἡ ἀστραπὴ τοῦ θαύματος τῆς Ἀναστάσεώς Σου ἐκτυφλωτικὴ.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, βεβαιωμένοι καὶ ἐμεῖς γιὰ τὴν ζωηφόρο Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ τρέχουμε τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς στὸν Ναό, γιὰ νὰ ἀκούσουμε τὰ ἀναστάσιμα μηνύματα τοῦ λυτρωμοῦ καὶ τῆς χαρᾶς, μηνύματα ποὺ κανένας ἄλλος χῶρος τοπικὰ καὶ πνευματικὰ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρῃ. Στεκόμαστε καὶ ἐμεῖς ὡς ἡ Μαρία ποὺ ζητοῦσε τὸ Ἄχραντο Σῶμα, μὲ ἐκπληξη, μὲ χαρά, μὲ πίστη, καὶ μὲ ἐλπίδα γιὰ τὴν δική μας ἀνάστασι, ποὺ μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ λυτρωτῆ δὲν εἶναι χίμαιρα ἢ οὐτοπία. *«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται... κενὴ ἡ πίστις ὑμῶν»*.

Ἀδελφοί, «ἐσκόλευται ὁ Ἄδης, ὁ Κύριος ὑπὲρ τῆς Παρθένου δωρούμενος τὴν ζῶν» οὐδόλως ἀπὸ τὸν παμφάγο Ἄδη πειρασθεῖς. Οἱ στρατιῶτες ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο ἦταν ἀνίσχυροι ἀλλὰ καὶ ἀδύναμοι νὰ δοῦν τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ τὸ ἐμποδίσουν. Τὸ ἴδιο ἀδύνατοι εἶναι καὶ ὅσοι στέκονται μὲ ἐγωιστικὴ καὶ ἐπίμονη ἄρνησι μπροστὰ στὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Γι' αὐτὸ τελικὰ θὰ μείνουν στὸ τέλος νεκροί. Ὅσοι δὲ πιστεύουν στὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν σὲ καμμία ἄλλη ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιβεβαιώνουμε ὅτι ἡ Ἀνάστασι εἶναι ἡ ἀπαρχή, τὸ κέντρο καὶ ἡ κατακλεῖδα ὅλου τοῦ μυστηρίου τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Δόξα σὲ Σένα, Κύριε Ἰησοῦ, ποὺ ἀναστήθηκες πρῶτος ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Φίλοι ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀνήσυχῃ εἶπε στοὺς δύο Μαθητὲς ὅτι ἦσαν τὸν Χριστὸ ἀπὸ ἐκεῖ πού Τὸν εἶχαν θάψει, τότε ὁ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης πού ἰδιαίτερα ἐτιμᾶτο, ἰδιαίτερα τὸν ἀγαποῦσε ὁ Χριστός, ἔτρεξαν πρὸς τὸν τάφο. Καὶ ἐκεῖ διεπίστωσαν ὅτι οἱ νεκρικοὶ ἐπίδεσμοι μὲ τοὺς ὁποίους εἶχαν τυλίξει τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἦταν στὴν θέση τους χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνακατωθῆ. Καὶ πείσθησαν πὼς δὲν πῆρε κανεὶς τὸν Χριστό, ἀλλὰ ὅτι Ἐκεῖνος ἀνεστήθη καὶ ἔμειναν ἡσυχοὶ καὶ δικαιώθηκαν, ὅταν ἐφανίσθηκε μπροστὰ τους ἀναστημένος.

Ἐμεῖς, ἀδελφοί, ἐδῶ στὸν Ναὸ βλέπουμε ζωντανὸ τὸν Χριστὸ μὲ τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ζοῦμε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ Τὸν δοῦμε σὲ ὅλη Του τὴ δόξα μαζί μὲ τὴν Παναγία Μητέρα Του καὶ τοὺς Ἁγίους καὶ θὰ βροῦμε κοντὰ Του τὴν αἰώνια χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ἡ ἀνησυχία τῆς Μαρίας καὶ τὸ τρέξιμο τῶν Μαθητῶν στὸν τάφο δίνουν τὸ μέτρο τῆς δικῆς μας ἀνησυχίας καὶ τοῦ δείκτη τοῦ δικοῦ μας δρόμου, γιὰ νὰ βρεθοῦμε στὸν κενὸ τάφο. Ἀπὸ αὐτὸ τὸν τάφο, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ Μυστήριά της θὰ ἀντλήσουμε δύναμιν ἀκατανίκητην καὶ φωτισμὸ πλούσιον καὶ θὰ βροῦμε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡρεμία τῶν λυτρωμένων παιδιῶν τοῦ Θεοῦ. Γένοιτο.